
Rába György

A VÁROS SZOBRAI

Ödöngök köztük s szívem görcsbe rándul
ezt kaptuk ezt kapjuk mind a hazától
vagy ezt hagyta örökül a hazára
a történelem gonosz mostohája
csupa dacos szembenéző tekintet
kezükben zászló szablya buzogány
s kinek egy ujj a délibábból intett
távolba révül mereng a Dunán
lebernyeget a bal vállára rántott
jobb válláról a durcás ajku látnok
s akit kor érdem karosszékebe ültet
beborult láthatára gondba fürdet
van aki csupaszon feszíti iját
egy hullóvel másik viaskodik
székéhez nőtt más pedig harcba hívják
s előkelők ülnek meg bronzpacit
hol egy kis pajkos kedvre derítő
eltikkadtnak friss vizet pisilő
dévaj akt vagy anyai mozdulat
emlője fáradt gyalogost itat
hát a kétgyökerű kérges fa törzse
nyugtalan művész vándorút búvólte
hol a szellem ingyen záporosóje
játékos fintor a járókelőre
a rohanót egy sarokház falán
gondolkodásra serkentő talány
kőből fémből fából mire az elme
mélyálmából végre már ébrededne
hát itt csak kárvallás tragédia
virrad egy bajvívás fiaira
egy oszlop tetején kushadni mackót
jólesik látnom kimaradt a harcból
jövőbe tárt a pucér csitri marka
bár sose nőne a felnőtt kalandra